

GALERIA MARC DOMÈNECH

Ana Peters. Anys 60
Avantguarda artística i realisme social
(15 – 22 setembre 2022)

Corazones (Díptico), c.1966

Ana Peters: arquetips femenins de la dona moderna

Ana Peters va néixer a Bremen el 1932, però la seva família es va traslladar a València quan va començar la Segona Guerra Mundial. Va estudiar a l'Escola de Belles Arts de San Carlos, i més endavant, a l'Escola Superior de Belles Arts de San Fernando, a Madrid. El 1964 es va casar amb el crític i historiador d'art Tomàs Llorens. Aquell mateix any es va crear el grup valencià Estampa Popular, que aspirava a fer arribar l'art a un públic ampli per mitjà del gravat i d'uns preus assequibles, i els continguts del qual denunciaven la repressió franquista i les desigualtats socials. El grup estava integrat, entre altres artistes, per Rafael Solbes, Manolo Valdés, Joan Genovés, Joan Antoni Toledo, Cardells i Ana Peters. D'aquell moment, aquí veiem diverses serigrafies que representen les classes desfavorides, així com ancians, dones i nens. Peters havia assistit a les reunions preparatòries del grup i va participar a la segona exposició. Però a la primera, del 1964, no hi va poder presentar cap obra perquè estava embarassada i posteriorment va ser mare. Com els va passar a moltes dones pintores de l'època, les vicissituds de la seva vida privada i familiar van imposar diverses limitacions a la seva carrera professional com a artista. També aleshores va fer unes obres de transposicions d'imatges sobre paper a partir de revistes de moda o d'actualitat que representaven dones modernes. El 1966, el moment polític espanyol estava marcat per la dictadura franquista, el règim autàrquic de la qual havia fet un gir radical amb el Pla d'estabilització del 1959, que obria la porta a la liberalització dels intercanvis comercials i donava pas a l'entrada del capital estranger. Amb aquesta obertura, la societat espanyola s'acostava als models del capitalisme internacional i entrava en una era de consumisme i de cultura de masses.

Un any abans, havia sorgit un grup que defensava un realisme crític, compromès amb el moment històric i cultural del país. Aquesta crítica al sistema es podia fer d'una manera literal, irònica o metafòrica. El corrent Crònica de la Realitat, teoritzat pels crítics Vicente Aguilera Cerni i Tomàs Llorens, va englobar Joan Genovés, Joan Antoni Toledo, Rafael Solbes, Manolo Valdés i també Ana Peters. D'una banda, volien superar l'informalisme, que aleshores era el moviment estètic hegemònic, i de l'altra, estaven en sintonia amb la figuració narrativa francesa, que també abordava els estereotips quotidians, la violència de les institucions oficials, així com la iconografia de la publicitat i dels mitjans de comunicació massius.

Sense títol (serigrafia)

Aquell any 1966, Ana Peters va exposar a la Galería Edurne de Madrid una sèrie de pintures acríliques sobre paper que avui, per fi, l'espectador pot veure després de tants anys d'oblit, i va titular aquella mostra *Imatges de la dona en la societat de consum*. Tot i que ja havia oblidat l'etiqueta d'art pop, aquestes obres estaven influïdes, sens dubte,

El carro de Venus, 1966

per aquest moviment, però amb una diferència fonamental: les dones arquetípiques de la bellesa femenina del cinema o de les revistes de moda – rosses, esveltes, sensuals, segons el model de Marilyn Monroe o Barbarella – aquí no s'enaltien com en el pop, on, per la seva pura indexicalitat, ja es convertien en mites moderns. A les obres d'Ana Peters, en canvi, hi havia una crítica a la dona en la societat de consum, més o menys subtil: la seva contraposició es podia manifestar amb imatges de la guerra del Vietnam o

amb figures de cartes de la baralla francesa, com si volgués suggerir que amb aquelles belleses s'hi podia jugar. Un aspecte típic del llenguatge de l'art pop era l'ús de la línia clara, derivada dels còmics, i la repetició d'imatges. S'ha dit que aquests són els primers exemples d'una pintura feminista a Espanya (a partir de la Guerra Civil), i potser és cert, tot i que Ana Peters sempre va defugir les etiquetes i les declaracions massa explícites. El que és evident és que, per les seves dimensions i la seva iconologia, tan pròpia de la problemàtica dels anys seixanta, són obres d'importància històrica al si de l'art espanyol.

Victoria Combalía

**barcelona
gallery
weekend**

Aquest projecte ha estat dissenyat exclusivament pel Barcelona Gallery Weekend i només estarà obert al públic del 15 al 22 de setembre (de 10h a 20h ininterrompudament).